

til Efterfølgeren. Det er Budgettet, som det opstilles. Jeg ved, at den højtærede Trafikminister vil ikke vove at sige, at han kan nøjes med 6 Millioner til Vedligeholdelse, Fornyelser og Nyanlæg, hvor han gennemsnitlig har brugt 40 Millioner i de 3 forløbne Aar. Han vil i alt Fald aflevere en forsømt Gaard, hvis han vil administrere med det Tal. Det var det, vi diskuterede om i Fjor. Og hvis jeg nu vil sige: Der var 38, 45 og 36 Millioner i disse Aar, nu skal vi spare, og nu kan vi spare, vi maa gaa ned til 30 Millioner, saa bliver der endda en Mangel paa 24 Millioner, hvoraf, det erkender jeg, en Del maa tages paa Tillægsbevillingsloven. Vi har aldrig været nede paa 6 Millioner som i Aar, hvor det gælder om at skaffe et Budget med Balance.

Jeg kommer da til det Resultat, og jeg har bevist, hvor jeg har faaet Tallene: Statsgældens 10 Millioner maa foreløbig fradrages de 38 Millioner, det er ikke Overskud. Renter af Statsgælden bliver, hvis Kurserne holder sig som i Dag, omtrent 7 Millioner højere. Lønningerne, hvis de bliver som i Dag, 7 Millioner højere. Til Statsbanerne vil der — hvis jeg gaar ned til 26 Millioner i Stedet for de 36 for sidste Aar — blive brugt 20 Mill. Kr. mere end paa Budgettet. Læg disse Tal sammen, saa skal der bruges 44 Millioner, altsaa 6 Millioner udover de 38 Millioners Overskud, der er budgetteret for det kommende Aar. Det er Tal, som jeg henstiller til den højtærede Finansminister. Hvis han mener, de er forkerte, beder jeg ham rette dem.

Men dertil kommer yderligere, at inden Finansloven forlader Rigsdagen, vil der ogsaa i Aar, som tidligere, trods alle Spareforanstaltninger blive et væsentligt Plus til Bevillingerne. Det er Tilfældet hvert Aar, og saadan vil det ogsaa blive i Aar. Og dertil kommer en Tillægsbevillingslov, som vil gaa ud over de 44 Millioner. De 44 Millioner er et Tal, man kan beregne. Men hvis hele Finansloven er skrevet paa samme Maade, vil der i 1925 blive en aldeles svulmende Tillægsbevillingslov.

Hvis nu den højtærede Finansminister ved Forelæggelsen havde sagt: Saaledes forholder det sig med de Tal, jeg har nævnt — saa, vilde jeg mene, kunde der i og for sig ikke siges saa meget til Posteringen. Det vil i sig selv være rimeligt, at man siger ved Renterne af Statsgælden: Vi venter og ser, hvordan Kurserne bliver, og tager paa Tillægsbevillingsloven det, de gaar over den normale Kurs. Og ved Lønningerne: Vi venter, til Februar-Pristallet kommer. Og ved Stats-

banerne: Vi venter og ser, hvad Udgifter der bliver. Men vil den højtærede Finansminister tegne et rigtigt Billede, maa han gøre opmærksom paa, at de Ting kommer til, og har han sagt dette, vil han være nødt til at sige: Vi har allerede Underskud, inden vi kommer videre. Det er det, Venstre var saa himmelbejstret over, da Finansministeren forelagde det: Nu har vi Balance! og som Venstres Ordfører gik i Vandet paa i Dag: Nu har vi Balance! I Dag, hvor vi allerede kan se, at hvis ikke noget ganske overordentligt og uforudset indtræffer, maa der til næste Finansaar blive et ganske kolossalt Underskud!

Venstres Ordfører sagde, at der var vel ikke et eneste Medlem i denne Sal, der i 1920 havde tænkt sig, at der skulde kunne blive Overskud, saaledes som Forholdene laa. Jo, der var eet Medlem, der troede det, og dette Medlem sidder paa Statsministerens Plads. Jeg skal nævne, hvad han mente om den Ting, og hvad han sagde om den Ting. Jeg gaar ud fra, at naar den ærede Ordfører sagde: ikke et eneste Medlem, tog han Ministrene med. Selve Statsministeren tænkte sig Balance. Han sagde i 1920, da han overtog et Statsregnskab med 61 Mill. Kr.'s Overskud paa Driftsregnskabet og Balance paa hele Regnskabet: „Hvis man paalægger sig fornøden Resignation med Hensyn til nye, store ekstraordinære Udgifter, herunder ogsaa øgede Udgifter til Lønninger til Statstjenestemændene“ — der var ingen øgede Udgifter til Lønningerne, de var givne ved Lønningsloven af 1919 — „er det ikke udelukket, at indeværende Aar“ — altsaa Aaret 1920 —21 — „kan give Balance, og det samme er at haabe for næste Aar under samme Forudsætning, og hvis Rigsdagen vil forny de midlertidige Skattelove for Aaret 1921 —22“. De Skattelove, som Ministeren, da de blev forelagt, erklærede var alt for høje, hvis Krigen sluttede, dem bad han nu, da han selv kom til, om at faa fornyet. Det er Udviklingen i Skattelovgivningen, som det er interessant at følge, og da den højtærede Finansminister den Gang var Venstres Ordfører, vil det blive vanskeligt for Venstre at desavouere ham. De fulgte ham da ogsaa i hans Betragtninger.

I 1920—21 sagde den højtærede Finansminister altsaa, at det var ikke udelukket, at der kunde skaffes Balance. Og næste Aar sagde Ministeren: „Det er selvfølgelig, at jeg med disse Lovforslag“ — Skattelovene — „vil søge tilvejebragt ikke blot Balance, men ogsaa et saadant Overskud, at Merudgiften, som Tillægsbe-